

Србија на длану

Прадедови нам у недрима зачето семе правде понесоше,
у родну га њиву посејаше,
истином утоплише,
заливаху сузама ојађених мајки,
и израсте цвет најлепши од свих цветова,
и дадоше му име слобода,

Па кад те неко пријатељу за Србију пита,
реци му: Србија и слобода,
симболи су једног народа,
народа кога је учитељица живота угнездила,
између запада и истока, као жилу пуцавицу,
балканског народа.

Кидисаше на Србију све до наших дана
и ала и врана, јер Србија је кичма Балкана,
Србија је камен спотицања левима и деснима,
који би да је сломе и сатру и њоме потпале ђавољу ватру.
ал Србија небере веђе: Не можеш сотоно преко моје међе!

Па кад те неко, пријатељу за Србију пита,
реци му: Србија је земља малена
у којој се и буклија и панаија
и туђа мука голема на душак испије,
у којој најскривенија тајна тајновита вије.

Тајне се у Србији дозивањем са брда на брдо преносе,
у Србији јавом тајнама пркосе,
а, све несреће у љуте ране Србима су тајнама нанете.
Тајне не расту у Србији,
тајне воле тамне вилајете.

Па, кад те неко, пријатељу за Србију пита, реци:
Србија је и наџак и намћор кад јој у душу такнеш,
кад јој камен међаш подмукло помакнеш,
кад јој се на епску трпњу лукаво подсмехнеш,
кад јој име и образ под ноге метнеш.
Србија је земља бунџија са јабуком у руци.

Питам те пријатељу: Зашто се подсмеваш српској муци?
У име чије културе не желиш миран починак српској деци?

Надежда Милошевић